

FROZEN

hradského evangelického sboru

vino

4t v Zh 22 i 0 2 cc 0

z d l e p i k n z [3] 2 y i 3 j . y 0 B p f h B x

By B e 3 d k a n d 0 2

8 V 5 3 2] 2 n . P a 2 3 d y 7 : 5 P t 0 2 / 0 d 2

Kázání P. Slámy u f

A] 0 2 n v n 2 d h k y e : k n B 5 [? 2 y 2 k n p 2 1 k i 1 2 M r M

Rozhovor se sestrou Shaun O'Meara u f

k d k p 2 n . n y y [2 S

Důležité životní události známého teologa u f

Mk 16,1-8

Užr

Kon naplnil po jednotlivých ustanoveních, ale naplnil ho v jeho účelu. Tak blízko Bohu, tak otevřen jeho svrchovanosti, že se před ním ďábel dával na ústup, rozpoznává, že tu je v akci sám Hospodin zástupů. Neboť ďábel často jenom blafuje, dělá ramena a tváří se nepřemožitelně. Ježíš přicházel v moci své blízkosti Bohu, vysvobozoval závislé a narovnával zhroutené. Byly to radostné události vítězství Božího království. Nakonec však síly zla Ježíše dostaly. Jako na zemi platí gravitaci

Když byl Kristus pozdvižen z mrtvých, nikdo u toho nebyl. Nejmladší z kanonických evangelistů Jan, stejně jako nejstarší Marek, drží své vyprávění na uzdě. Místo, kde evangelisté ke vzkříšení přicházejí, kde k němu přicházíme my, je hrob.

Hrob jako konec lidského života. Tak skončilo Ježíšovo působení, skončila cesta, která se začala v Betlémě a vedla po galilejských kopcích do Jeruzaléma. Ježíš, Boží mesiaš, chodil židovskými vesnicemi v Galileji a okolí. Uvnitř své vlastní židovské tradice zavedl nový způsob poslušnosti Pána Boha: bezprostřední (říkal Pánu Bohu „tati“) a bezvýhradný způsob poslušnosti Boží. V rámci této poslušnosti, blízkosti Bohu, uzdravoval bezmocné, spoutané a závislé. Zá-

a živil je v čas hladu.“ Bůh svého syna Ježíše.

Jak přesně vypadalo vlastní vzkříšení, je zahaleno tajemstvím. Bible o něm svědčí jakoby skrze závoj několikerého svědectví (ženám to podle Marka poví anděl, ony samy ponejprve ve svědeckém úkolu selžou, stejně jako při ukřižování učedníci v čele s Petrem). Výsledek však je, že ten, kdo v tom hrobě měl být, v něm není; namísto toho v něm posedává Boží posel. A ten o Ježíši svědčí: „Není tu, byl vzkříšen.“ Tento Ježíš se později zjeví mnoha věrohodným svědkům. V jaké to bylo podobě, o tom se svědectví apoštolů různí. Pro všechny ale setkání se vzkříšeným Ježíšem znamenalo otřes a povzbuzení: „Tak přece je to pravda.“

Jako platí gravitace i všechny další zákonitosti stvořeného světa, platí i zákon neodvratné smrti v rámci stvořeného světa. Ten, kdo je však stvořitelem toho všeho, vstupuje do tohoto rámce zvenčí. Vzkříšený Ježíš, to je Boží souhlas k jeho galilejské cestě, která ho přivedla až na kříž. Ne někdo nový, nějaký mesiáš č. 2,

ale Ježíš, ten ukřižovaný muž z Nazaretu, byl vzkříšen (to proto vzkazuje učedníkům, že jde napřed do Galileje, místa svého působení; proto podle jiných zpráv učedníků ukazuje svoje rány).

Prázdný hrob je poukazem ke vzkříšení, které Bůh provedl jakoby „od konce dějin“. Na konci dějin projeví Hospodin svoji vůli přede všemi tak, jak to v Jeruzalémě začal předvádět v Pánu Ježíši Kristu. Jak to říká apoštol Pavel v 1K 15:

Haleluja. Amen

Petr Sláma

□ **By Bečad g**

A John v nich byl: kn B 5 [?2 7 y 2 k m P z k h i k M

Rozhovor se sestrou Shaun O'Meara

Ráda bych v následujícím rozhovoru představila členku benediktinského řádu, sestru Shaun O'Meara, s kterou se pravidelně scházím k anglické konverzaci. Je zajímavé dozvědět se něco blíže o tom, jak řádové sestry žijí a pracují. Shaun O'Meara je doktorkou teologie. Nejprve učila historii na střední škole, později na univerzitě. Nyní je v důchodu, ale stále přednáší a zapojuje se do různých aktivit.

Povězte něco o své rodině a o povolání do benediktinského řádu.

Narodila jsem se v roce 1930 jako páté ze sedmi dětí v irsko-katolické rodině na farmě v jižní Minnesotě. Byla jsem pokřtěna na Velikonoční neděli a myslím, že toto načasování mého křtu poznamenalo mou lásku k vlastnímu tajemství křesťanství, k tématu smrti a vzkříšení, k životu, který spočívá v následování Ukřižovaného a Vzkříšeného. V roce 1949 jsem začala studovat na univerzitě sv. Benedikta v St. John v Minnesotě. Tam jsem se zamilovala do benediktinské atmosféry modlitby a práce v prostředí hluboké úcty k Bohu, k bližním a ke stvoření. Během těchto šťastných studentských let jsem zaslechla hluboké povolání vstoupit do řeholního společenství, které založilo tuto univerzitu. Tehdy většina učitelek byly sestry s vysokým vzděláním i výbornými pedagogickými schopnostmi. Měly na mne velký vliv i po duchovní stránce. V roce 1954 jsem složila řeholní sliby. Tento život mi při-

nesl cenné zkušenosti ze společenství s Bohem i s druhými lidmi. Jsem vděčna za toto povolání.

Co pro vás znamená být benediktinkou?

Být benediktinkou znamená žít svůj život ve společenství s jinými ženami, které se zaslíbily řeholnímu povolání. Náš život je soustředěn kolem posvátného Oficia, tj. shromáždování se ke společné modlitbě 4x denně. Tato responsoriální modlitba je založena na recitování žalmu a na poslechu biblického čtení. Dále to znamená sdílet společný stůl a být vždycky otevřena k darům a potřebám jiných členek komunity. Tyto modlitby a společný život zakotvený ve velikonočním tajemství nás vedou k zájmu o potřeby tohoto světa.

V roce 1965 jste byla poslána spolu s dalšími sestrami do Japonska. Strávila jste tam 9 let. Co bylo cílem této mise?

Úkolem nás všech, které jsme do Japonska byly poslány, bylo posílit růst domácí komunity benediktinských sester. Jakmile bylo toto společenství upevněno, všechny naše sestry se vrátily do USA. Japonská komunita je již mnoho let nezávislým subjektem a přispívá k životu církve v zemi, kde je pouze 1% populace křesťanů.

Jak se vaše víra promítá do života v demokracii?

Narozdíl od České republiky Spojené státy nikdy nevedly válku s vnějším nepřitelem na vlastním území. A také nebyly pod cizí nadvládou. Narozdíl od vás žijeme v demokracii dlouho. Když s vámi takto hovořím, snažím se znovu artikulovat odpovědnost, kterou cítím jako americká občanka v době, kdy jsme stále méně a méně ve světě oblíbeni. Právě proto, že žijí v demokracii, nemohu obviňovat druhé za smutek, který cítím nad současným postavením USA ve světě. Moje víra mi nedovoluje souhlasit s válkou v Iráku, s tím, že jsme se tam vehnali na vlastní pěst, aniž bychom respektovali názory Spojených národů. Jako křesťanka cítím hluboký smutek nad touto válkou a nad chudobou ve světě, kterou tímto ještě prohlubujeme. Moje víra mi říká, že Spojené státy, nejbohatší národ na světě, by měly dělat mnohem víc pro řešení takových otázek,

jako je globální oteplování, chudoba, mír a spravedlnost. V naší benediktinské komunitě aktivně podporuji hnutí za mír a spravedlnost. To, o co se snažíme, je myslet globálně a jednat lokálně. Naše komunita se v posledních 40 letech velice adresně zabývá právy žen v církvi a ve společnosti. Věřím, že podle Božího stvořitelského záměru jsme si všichni rovni. Usilujeme i o to, aby ženy byly v katolické církvi ordinovány k duchovenské službě.

Čím se konkrétně zabýváte v rámci „hnutí pro mír a spravedlnost“?

Uvedu několik příkladů:

a) Tichý protest proti válce v Iráku na frekventované ulici v St. Cloud každou sobotu po tři hodiny. K sestřám se přidává mnoho lidí z našeho kraje.

b) S ostatními protestujeme proti ne-

spravedlivému zacházení se zaměstnanci ve velkých obchodních řetězcích, např. WalMart.

c) Naše benediktinská univerzita přijala ke studiu jako jedna z prvních afroamerické studentky (i přes četné protesty bílých). Mnohé z nás si také dlouhodobě korespondují s ženami, které jsou v USA odsouzeny k trestu smrti. Je to velmi důležitá, ale smutná služba. Zároveň je to jeden ze způsobů, jak protestujeme proti trestu smrti, který platí v některých amerických státech.

Kterých lidí z americké historie si nejvíce vážíte?

Uvedu zde jednoho muže a jednu ženu. Už od té doby, kdy jsem chodila na základní školu, mne nejvíc upoutala postava Abrahama Lincolna. Později v 60. letech přibyla Rosa Parks, černá žena, která odmítla uvolnit své sedadlo v autobuse bílému muži. To byl impuls ke vzniku hnutí za občanská práva černošského obyvatelstva. Rosa Parks zemřela nedávno a její pohřeb byl svědectvím toho, co dokázala. Bohatí i chudí, důležití

i nedůležití vzdali hold její odvaze a věrnosti ve věci občanských práv pro všechny lidi. Abraham Lincoln i Rosa Parks byli lidmi nebývalé integrity. Lincoln se narodil ve velice chudých poměrech a sám se vzdělával tím, že si půjčoval knížky, kdekoli mohl. I ve svém osobním životě i ve funkci prezidenta Spojených států se choval jako osobnost z jednoho kusu. Měl také úžasnou důvěru v lidi. Po vítězné prezidentské kampani jmenoval do svého kabinetu i ty, kteří jej předtím nepodporovali. Jeho záměrem bylo, aby vládní kabinet co nejvíce reprezentoval názory celého národa. Naneštěstí v té době byla země roztržena občanskou válkou, v níž zemřelo 600 000 lidí. Byla to velká tragédie v naší historii, ale díky Abrahamu Lincolnovi byla Unie zachována a nevznikly dva oddělené státní subjekty, jeden svobodný a jeden otrokářský. Oba tito ČESTNÍ lidé jednali na základě svědomí a měli vyvinutý smysl pro důstojnost všech lidí. Oba dva draze zaplatili za svou víru a odvahu.

Ptala se Miriam Zikmundová

□ 9yty ħ i 5v2 2ħ]g 2 iBħ [?2g] 5v

Hledání faráře není jednoduchá záležitost. Staršovstvo přijalo postup, podle něhož oslovilo několik kazatelů a kazatelka ČCE s otázkou, zda by byli ochotni uvažovat o službě na Vinohradech. Doufáme, že mezi dotázanými bude několik kladných odpovědí. Takové bratry a sestry bychom pak rádi navštívili, mluvili s nimi o jejich a našich představách a poté je též pozvali na naši kazatelnu.

Aniž bychom ze sebe chtěli setřást odpovědnost, kterou jako presbyteri při hledání kandidátů máme, záleží nám na tom, aby se toto hledání dělo otevřeně a aby bralo ohled na podněty ode všech členů sboru. Proto dvě besedy, které se v rozmezí méně než měsíce v našem sboru konají.

Ta první byla jakousi otevřenou částí staršovstva **19. dubna 2006**. Hovořili jsme o zvoleném postupu hledání. Ozvaly se názory, že by bylo lepší, kdybychom vážně jednali vždy s jedním kandidátem. Na opačné straně názorového spektra zaznělo, že jsme měli vynechat stupeň předvýběru a dát inzerát do církevního tisku. Diskutovali jsme o tom, zda jsme skutečně stejně otevřeni představě kazatele jako kazatelky. Někomu připadá, že staršovstvo příliš tlačí na pilu, někomu zase, že málo. Řeč se stočila také k tomu, jsme-li jako sbor v něčem zvláštní a náročný, takže by na to bylo třeba myslet při hledání.

Právě této otázce, co jsme vlastně jako vinohradský sbor zač, bychom se rádi věnovali při kávě a čaji na besedě v neděli **14. května 2006** po bohoslužbách. Jasnější obrázek, byť právě třeba o tom, jak se to nějakou jednoduchou větou vůbec nedá shrnout, bude dobré mít na mysli při rozhovorech s kandidáty kaza-

telské služby v našem sboru. Byli požádáni tři účastníci první besedy, aby si připravili několikaminutový (ne více než pěti) příspěvek, jak oni vnímají vinohradský sbor, jeho silné a slabé stránky i proměny posledních let. Ty budou základem otevřeného rozhovoru. Takový rozhovor se jistě nevede každý týden, jednou za čas však může pomoci vděčně si uvědomit, co nám bylo dáno. A může nám napomoci i ke změnám směru tam, kde je toho třeba.

Ale nezatemníme si příliš jasným nalajnováním sborových pětiletok pohled pro tiché a skryté odstíny a aspekty života sboru? A nepohádáme se při takovém rozhovoru? Vyloučené to není, nezbytně nutné však také ne. Chápejme chystanou besedu jako rodinnou poradou, tedy poradu těch, kterým záleží na společné cestě — a kteří jsou dospělí.

Petr Sláma

□ ħ VR 232] ě ?

Možná si ještě někteří z vás nestačili všimnout několika novinek na nástěnce v 1. patře. Tou první je nová fotografie George, tou druhou je jeho vysvědčení, kterým ukončuje své vzdělání na základní škole. Bodové ohodnocení nám sice mnoho neříká, nicméně jeho nadání (aptitude) i chování (conduct) je ohodnoceno jako dobré (good). Stejně tak i aktivity v rámci školních osnov (co-curricular activities).

Nejdůležitějším pro nás je ovšem doporučení (recommendation) — George je doporučen k dalšímu studiu! Studium na střední škole trvá 6 let, ale po 4. ročníku se skládají další zkoušky, tzv. O-level. Předmětů přibývá a studium bude náročnější. Vzpomeňte proto prosím ve svých modlitbách i na George, a pokud byste měli chuť napsat několik slov povzbuzení, ráda vám pomůžu s odesláním.

Jana Fučíková

Důležité životní události známého teologa

Narodil se 6.2.1906 ve Vratislavi, jedno z 8 dětí otce Karla B., profesora neurologie a psychiatrie, a matky Pauly B. z pruského šlechtického rodu. Od 1912 rodina bydlela v Berlíně.

Studium teologie 1923-1927 (Tübingen, Berlín) zakončil doktorátem. Po vikariátu na německém sboru s Barceloně (1927) pokračuje ve vědecké kariéře na berlínské univerzitě (1930-1931 studijní pobyt v New Yorku). 1931 ordínován.

Mezinárodní ekumenické vztahy navazuje záhy. Sekretářem pro mládež v ekumenické pacifistické organizaci „Svaz pro přátelství mezi národy prostřednictvím církví“. V přednášce na konferenci v dánském Fanö (1934) vyzývá ke svolání koncilu všech křesťanů, odkud by vyšla naléhavá výzva celému světu k udržení míru. Tyto styky budou pokračovat až do Bonhoefferova zatčení.

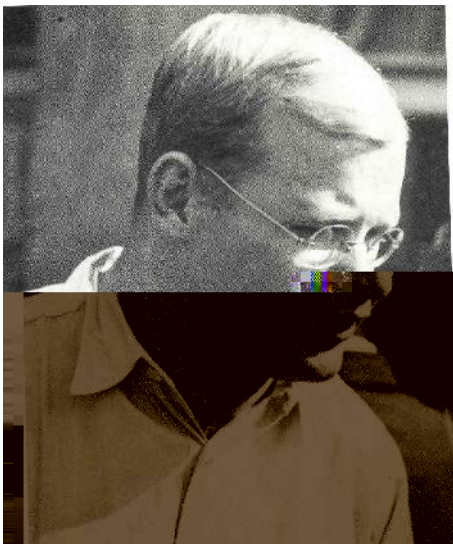
Farářem německého sboru v Londýně 1933-1935. Přátelství s biskupem anglikánské církve George Bellem (bisk. v Chichesteru), od něhož máme jediné svědectví z pozdější doby, že B. počítal se svou účastí na přípravě atentátu na Hitlera.

Německý „církvní boj“ vypukl záhy pro Hitlerově převzetí moci 1933. Z nesouhlasu s hnutím tzv. Německých křesťanů (), kteří podporovali nový režim, a z odmítnutí nařízené reformy německých církví, která

se měla stát jednotnou „Říšskou církví“, vzniká Vyznávající církve (VC,). Ta vytváří alternativní struktury a procedury počínaje presbyterstvy, přes synody (synod v Barmen 1934 přijal významné vyznavačské prohlášení) až k řídicím orgánům, tzv. „bratrským radám“. B. od počátku spolupracuje s VC, ale není k ní nekritický, vytýkáje např. malou rozhodnost v otázce Židů.

Kazatelské semináře byly zakládány jako jedna z alternativních struktur VC pro dovedení adeptů duchovenské služby v církvi; univerzitní teologické fakulty byly již ve vleku nové ideologie. B. pověřen organizací a vedením kazatelského semináře VC v pomořanském Finkenwalde. Zde uskutečnil nový typ bohoslovecké přípravy, který vedle vzdělání kladl důraz na duchovní formaci a společný život v tzv. „bratrském domě“. Vedl seminář od r. 1935 až do jeho policejního zrušení 1937. Z té doby a z té zkušenosti vznikly jeho spisy: „Následování“ (výklad Kázání na hoře, viz ukázkou) a „Pospolitý život“. I po uzavření semináře pokračuje B. ve vzdělávání duchovních VC jinými formami.

Vypuknutí války, kterou B. očekával, jej postavilo před jasné rozhodnutí, které vyjádřil takto: „Křesťané v Německu budou stát před strašnou volbou: buď chtějí porážku svého národa, aby byla zachráněna křesťanská civilizace, nebo chtějí vítězství svého národa, a tím zničení této civilizace.“ Tato slova napsal B. v USA, kam se na krátký čas uchýlil, ale

1935

odkud se záhy vrátil ke své církvi (jakož i z jiných četných zahraničních cest, při nichž navštěvoval své sourozence, kteří již Německo opustili). Byl rozhodnut odmítnout povolání do armády.

Dobrovolným, neplaceným spolupracovníkem (důvěrníkem) **armádní kontrarozvědky** (), vedené admirálem Canarisem, se B. stal r. 1940 na výzvu svého švagra von Dohnanyiho. Tím se vyhnul službě v armádě, ale byl vtažen do protihitlerovského odboje vysokých německých generálů (který později, 20. července 1944, vyústil do nezdáreného pokusu o atentát na Hitlera). Spiklenci užili rozsáhlých zahraničních kontaktů Bonhoefferových k zahraničněpolitickému krytí zamýšleného převratu (setkání s biskupem Bellem ve Švédsku v r. 1942). Od r. 1940 má B. zákaz veřejného vystupování.

Zatčení a věznění se však B. nevyhnul (v dubnu 1943). Z vězení píše dopi-

sy, básně a fragmenty pozoruhodných teologických úvah, jež byly později sebrány a vydány pod názvem „Odpor a odevzdání“ () česky Na cestě k svobodě: Listy z vězení, 1991, viz ukázka). V nich promýšlí budoucí cestu církve, jež musí být „církví pro druhé“, vzdát se svých nároků a zajištění, evangelium vyjádřit „nenáboženskou“ řečí, aby jí porozuměl náš současník, který žije ve světě „dospělém“, odmítajícím „pracovní hypotézu Boha“.

Popraven byl spolu s jinými po rychlém stanném soudu v koncentračním táboře Flossenbürg 9. dubna 1945, když byl předchozího dne vykonal pobožnost pro spoluvězně. Podle svědectví přeživších byla jeho poslední slova: „To je konec — pro mne počátek života.“

Pavel Filipi

□ : B:Z

1. Ze spisu „Následování“

Cesta následování je úzká...Je snadné ji minout, nevěšmout si jí, snadno se nám ztratí i tehdy, když jsme na ni už vstoupili. A těžko ji nalézt. Cesta je uzounká, po obou stranách hrozí propast: Jsme povoláni k mimořádnému, voláni k tomu, abychom je konali, a přece přitom neviděli a nevěděli, že děláme něco mimořádného — to je vpravdě úzká cesta. Dosvědčovat Ježíšovu pravdu, vyznávat ji, a přitom přece milovat nepřátele této pravdy, jejího i svého nepřítel, milovat jej beze všech výhrad láskou Ježíše Krista — to je úzká cesta. Věřit v Ježíšovo zaslíbení, že následovníci obdrží zemi za dě-

dictví, a přitom se nepříteli postavit beze zbraně, bezpráví raději snést, než způsobit — to je úzká cesta. Vidět a uznávat druhého člověka v jeho slabosti, v jeho bezpráví, a přece jej nesoudit, vyřizovat mu poselství, ale neházet přitom perly sviním — to je úzká cesta. Je to nesnesitelná cesta. Na každém kroku hrozí pád. Je neschůdná, pokud ji před sebou vidím jako rozkaz, který mám ve strachu vykonat. Vidím-li však Ježíše Krista, jak jde přede mnou, hledím-li k němu krok za krokem, mohu tou cestou opravdu jít. Myslím-li na nebezpečí svého kroku, dívám-li se na cestu, místo abych hleděl na toho, kdo jde přede mnou, můj krok se stává vratkým. Kristus sám je cesta. Úzká cesta a těsná brána. Víme-li to, pak vstupujeme na úzkou cestu života těsnou branou kříže Ježíše Krista, a právě stísněnost cesty se nám stane jistotou. Jak by mohla být cesta Božího Syna na zemi, po které máme jít jako občané dvou světů na samé hranici mezi světem a nebeským královstvím, cestou širokou? Jenom úzká cesta může být správná.

(Následování, 124)

2.Z dopisů z vězení

Co mě neustále zaměstnává, je otázka, čím je dnes pro nás vlastně křesťanství nebo také kdo je pro nás Kristus. Minula doba, kdy se všechno dalo lidem říci slovy, ať již teologickými nebo zbožnými; a stejně je pryč čas niterného života a svědomí, což právě znamená, že minula doba náboženství vůbec. Jdeme vstříc období po všech stránkách nenáboženskému...Jak se může Kristus stát Pánem i nenáboženských lidí? Existují nenáboženští křesťané?...Chtěl bych mluvit o Bohu nikoliv až na hranicích, ale v samém středu, nikoli ve slabých, ale v silných stránkách člověka, a tedy nikoli při smrti a hříchu, ale v životě a v tom, co je v člověku dobré. Na hranicích se mi zdá lépe mlčet a neřešitelné nechat nerozřešeno...Bůh není totožný s tím, co je mimo dosah našich poznávacích schopností... Bůh je transcendentní v samém středu našeho života. Kostel nestojí tam, kde končí lidské možnosti, na hranicích, nýbrž uprostřed vesnice...Později jsem poznal a poznávám až do této chvíle, že se člověk učí věřit teprve uprostřed plně

Němečtí křesťané, 1933

pozemského života. Když se člověk zcela vzdal myšlenky někoho ze sebe udělat — at' už světce nebo obráceného hříšníka nebo muže církve (takzvanou kněžskou osobnost), spravedlivého nebo nespravedlivého, nemocného nebo zdravého — a v tom vidí pozemskost, že totiž žije všemi úkoly, problémy, úspěchy i neúspěchy, zkušenostmi a bezradnostmi

— tehdy se zcela odevzdá do náruče Boží, tehdy prožívá opravdově ne vlastní utrpení, nýbrž utrpení Boží ve světě, tehdy bdí s Kristem v Getsemanech, a já si myslím, že v tom je víra... Tak se stává člověkem, křesťanem...

(Na cestě k svobodě, 199nn; 255)

□ ZBA 12 2 ZB2 Z

Tak co si to zas na té „syradě“ vymysleli? Nu, občas tahle otázka (tváří v tvář nějakému novému lejstru přišedšímu z Jungmannovy ulice do sborových prostor) zakryje nechuť se probírat povětšinou suchopárnými pokyny o tom, co a jak v účtové osnově, personálním fondu ... Tahle otázka stojí na vžitě představě — my tady ve sboru, chytrolíni, leč věnující se důležitějším úkolům, nežli je účtová osnova nebo organizace sbírky na střechu školy v nějaké ... Nicaragui — a proti nám věrchuška, která si ani nedá tu práci sejít do podhradí, ale

. Je to pohodlný kabát, do kterého se dá zaplout, hned jak zafouká z povšechného sboru něco víc než příjemný májový větřík. A vyhrnout límec až nad hlavu, takže není vidět, odkud vlastně fouká. Kdyby se ten límec nechal dole, bylo by vidět, že vane z toho pole, na kterém stojíme, a ne odněkud z hor.

Hezky se dívá na to, když ~~sa~~ ^M takový ^M představa rozpadá. Rozpadla se ve středu v polovině dubna na sejítí střední generace. Sejití se nekonalo v našem sborovém domě na Korunní ulici, ale byli jsme pozváni jedním z členů sboru, abychom se přišli podívat do jeho kanceláře — a protože zmíněným bratrem, z jehož úst pozvání vzešlo, byl Joel Ruml, strávili jsme příjemný večer okukováním prostor, ve kterých sídlí Synodní rada a Ústřední církevní kancelář. Krátké nahlédnutí do prostor jinak vzdálených, přiblížení starostí i radostí těch, kdo tu pracují, zakončené doteky minulosti v podobě prohlídky starých vzácných tisků (mezi nimi byl kancionál jednoty bratrské z 16. století i list z Bible pražské — první české tiště

né bible ze sklonku 15. století), setřelo onen občas se vkrádající pohled na ústředí naší církve, který lze popsat dvěma zájmeny: my a oni. Nahradilo jej pohledem novým, který se snad dá shrnout do zájmena jednoho: my.

mch

□ **n h i k z: y 12 i d ?**

r

Út	02. 05.	14:30	koncert pro nejen starší věkem: E. Rattay a A. Rattayová — violoncella, L. Čermáková — klavír
Čt	04. 05.	19:00	Límská liturgie v Dykové ulici
Ne	07. 05.	09:30	bohoslužby, káže Jarmila Strádalová, VP
Po	08. 05.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	09. 05.	14:30	setkání pro starší věkem
Čt	11. 05.	19:00	schůze staršovstva
Ne	14. 05.	09:30	dětské bohoslužby — káže Marta Zemánková
Ne	14. 05.	10:45	po bohoslužbách beseda o našem sboru
Út	16. 05.	14:30	setkání pro starší věkem
Ne	21. 05.	09:30	bohoslužby na závěr synodu
Út	23. 05.	14:30	setkání pro starší věkem
St	24. 05.	10:00	divadélko pro děti: Tři krabicové pohádky — studenti DAMU
Čt	25. 05.	19:30	setkání střední generace s paní Markétou Koronthályovou na téma Křesťan a volby
So	27. 05.		Sborový výlet do Flossenbürgu (bývalý koncentrační tábor, ve kterém byl těsně před skončením války popraven Dietrich Bonhoeffer) a Řezna.
Ne	28. 05.	09:30	bohoslužby — káže Lýdie Mamulová
Út	30. 05.	14:30	setkání pro starší věkem

h B y. 1 k n z [3] t : k z n y i 3 j y e p. k z n e n [?

Vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 18. každého měsíce. Redakční kruh tvoří **Matěj Cháb** (), **Miloš Lešikar**, **Petr Sláma** (), **Jana Šarounová** () a **Blanka Uličná**. Tiskovou verzi v programu OpenOffice.org připravuje **Tomáš Osladil**, internetovou **Jan Šaroun** (). Adresa na internetu:

g Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail:) nebo přímo redaktorům.

Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**